USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. K.,** zastoupený Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. OAM-611/ZA-ZA11-P15-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2019, č. j. 60 Az 74/2018 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Marku Hudlickému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **3400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci nebyla rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. OAM-611/ZA-ZA11-P15-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že problémy nevlastního otce žalobce se soukromými osobami v zemi původu nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť byly motivované snahou získat majetek. Nejednalo se o pronásledování „*za uplatňování politických práv a svobod*“ či „*z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“.

[3] Ani námitka, že by v zemi původu bylo jakkoli omezováno právo žalobce na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, není důvodná. Žalobce i jeho nejbližší rodinní příslušníci jsou všichni občané Ukrajiny, pobývají v obci Zibolky, kde mají rodinný dům, a bezpečnostní situace je v této oblasti dobrá.

[4] V úvahu nepřipadá ani udělení jiné formy mezinárodní ochrany. Žádnému z členů rodiny nebyla udělena jakákoli forma mezinárodní ochrany, tedy nelze aplikovat § 14b zákona o azylu. Stejně tak nebyly předloženy žádné důkazy, že existují důvodné obavy, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu). Problémy, na které žalobce odkázal, se dotýkají nevlastního otce žalobce. Přímo žalobci nebylo vyhrožováno ani nijak ublíženo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za diskriminační, jelikož bylo zasaženo do jeho subjektivních práv a je rovněž v rozporu se zájmy na ochranu soukromého a rodinného života. Žalovaný ani krajský soud se dostatečně nevypořádali s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práv stěžovatele.

[7] Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nevlastní otec žalobce je v zemi původu (Ukrajina) pronásledován soukromou osobou, která mu opakovaně vyhrožuje ublížením na zdraví, resp. na životě. Výhrůžky následně směřovaly i proti ostatním členům rodiny. Ukrajinské státní orgány tomuto jednání účinně nezabránily.

[8] Z těchto důvodů navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Zajistil si dostatečné množství informací z ověřených zdrojů o situaci na Ukrajině a stavu dodržování lidských práv a svobod. Stěžovatelem podanou žádost o mezinárodní ochranu považuje za čistě účelovou, podanou pouze s cílem legalizovat pobyt na území České republiky.

[10] Argumentace stěžovatele týkající se jeho nevlastního otce nepředstavuje azylově relevantní důvod, což potvrdil i krajský soud.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, protože mu odnímá možnost získat azyl, případně doplňkovou ochranu.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná, neboť nenaplňuje žádný z důvodů přijatelnosti. V usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vymezil, že „[o] *zásadní pochybení se může jednat především, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

[14] Pronásledování ze strany soukromých osob již bylo předmětem posouzení zdejšího soudu v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ve kterém vyslovil, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani podle § 12 zákona o azylu, ani podle § 14 citovaného zákona. Dále lze odkázat také na rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]*otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49.

[15] Rovněž situací policejních orgánů na Ukrajině ve spojení s otázkou pronásledování soukromými osobami se soud ve své judikatuře již zabýval (srov. usnesení ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 211/2018 - 37). V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 – 31, či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53. Stěžovatel navíc uvedl, že policie dohledala automobil odcizený jeho nevlastnímu otci.

[16] K okolnostem udělení doplňkové ochrany, resp. k hrozbě nebezpečí vážné újmy se Nejvyšší správní soud v minulosti vyjadřoval opakovaně např. v rozhodnutích ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010 - 69, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82.

[17] I otázkou zjišťování skutkového stavu věci se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66. Žalovaný i krajský soud vycházeli z relevantních podkladů a dostatečně se zabývali situací v zemi původu stěžovatele, resp. stěžovatelem tvrzenými důvody. Jejich postup odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Žalovaný vycházel z podkladů splňujících požadavky uvedené v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, kde zdejší soud uvedl, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“. Žalovaný při rozhodování vycházel z Informace OAMP: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 14. 9. 2018, z Informace OAMP: Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. srpna až 15. listopadu 2017, ze dne 5. 2. 2018, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 a z Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018.

[18] Ohledně zásahu do soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech. Obecně však Nejvyšší správní soud zásah do soukromého a rodinného života za azylově relevantní důvod nepovažuje, a není tedy namístě zabývat se přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stejným způsobem jako v případě správního vyhoštění cizince (srov. rozsudky ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, a ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 – 52, či usnesení č. j. 6 Azs 166/2016 - 28 ze dne 27. 9. 2016).

[19] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[21] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[22] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 60 Az 74/2018 – 22 ustanoven zástupce pro řízení před soudem Mgr. Marek Hudlický, advokát se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci stěžovatele náleží podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (tj. vyhotovení kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupci stěžovatele uplatňovanou odměnu za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, neboť zástupce stěžovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem.

[23] Přiznaná částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu